

Marina Adamović

Besmisao smisla

Beograd, 2014.

DAN I NOĆ

SUDBINA

Nije bila od onih što plaču,
nije se smejala
ali su niz nju lile kapi i
sjala lepota vedroga neba.
Danju se klanjala, noću je lečila
dok nije mirno pala na zemlju
uvela
zgužvana
latica
nevena

ŽIVOTNA ĆELIJA

Zatvorenici jedne ćelije

čuli su priče o proboju
Lomili su deo po deo
okova od zidova
i šta su postigli?
To se i sami pitaju
sekući usne jedan
drugome -
odgovora nema

Iza njih je prazna ćelija

a ispred bezdan
provalija
Zdrobili su ćeliju i sebe u njoj

Ovi što gledaju nisu oni

već prozaični objekti
zalutale nade

kamin(n)gs

TRAJANJE

Zatvori vrata
I prozor, i drugi
Zatvori šumu
polje i reku
Zatvori oči
i uši, i usta

Zatvori sve!
Nikom ne otkrij
da si larva
iz koje niče nova - a ista

muzika
plodnog
podzemlja

kamin(n)gs

UNUTRAŠNJOST

Neko je pokucao
neko je ušao
neko je prišao
kada bih znala ko...

(Tišina je šapat davnog sećanja)
neko je preskočio klisko pitanje
napuštajući par kvadrata moga
postojanja
i
zalupio vratima
tako jako da se kuća
i dan-danas trese

Sada sam ubeđena da je greškom
otišô u moje glavno JA
ne bi li sa kućom,
istovremeno i ova druga
podrhtavala

Evo.....

kamin(n)gs

DNEVNA TAMA

Nudili su ovo - ono
predlagali to - i - to
Sve je vedro prihvatala -
aleju je zidala...

Najednom je svanulo!
Najednom se sasvim smrklo!

Ljudi,
zrnca žita nigde nema!
Za njega vas molim, molim;
rajski pejzaž da zasadam!

Samo to i tek toliko!
Ovde mi je teško, teško....
Gde? Zbog čega?

....

Tama dana možda zna...

kamin(n)gs

ONO DOBA SADA

Oduvek sam bila pristojna -
pozdravljala ljude sa
Dobar dan!
... večer!
Bonne nuit
Prijatno!
Kako ste?
Gratias agimus tibi!

Sada se nalazim u čudu -
šta reći kada nikog nema
kad mi niko ne odgovara?

O, možda se varam -
šta ako ljudi ima
ali
ja
pričam sa zvezdama?

Evo, gledam dole
i hvatam se za glavu!

Spazila sam sebe kako plačem u zagrljaju deke
koji nekog tiho pozdravlja:
"Živ mi bio,
šta ćeš,
šta ćeš,
vremena su takva"

kamin(n)gs

NADA REČI

Optuženi je čekao presudu sudija:

dvoje je napisalo

- Kriv je

dok dvoje

- Ne

peti je pružio

- Možda

Panika u publici

- Izuzeće! Izuzeće!

Da, peti je bio izuzet

nije se pridržavao pravila "biti ili ne"

Oh!

kamen sa srca mu je skočio u bezdan

Za pogubljenje pesnika neće odgovarati lično -

Zbog pogleda levo - desno

pesnik je preminuo

jer vlastitu smrt

ne bi podneo - ipak:

Ovaj trag malog prsta visi u sudnici kao dokaz da PESMA neće
biti obešena nikad!

kamin(n)gs

SPOZNAJA

Pričala je o pričama
koje niču oko nje
rastu
puze
obavijaju je

Glas joj je nosio i vetar
do neslućenih visina

Udahnula je najdublje i
nastavila dalje
kao busen
korenje
odjek dna
samorazumevanja

Još se sećam dana
kada se probudila i uzviknula

"IMA ME!"

kamin(n)gs

POVERLJIVO

Obično se budila pre dolaska sna

i šta je doživela?

Puno

puno

toga!

Vrlo čudan stvor

jeste jeste

kunem vam se!

Evo sedog mede

zamišljenog sata

O kome vam to govorim?

Da li išta? Možda i previše?

Čupam neko rastinje

virim kroz sve procepe

Nigde nigde nikoga

osim

otkucaja čudjenja

ispod mojih usana.

kamin(n)gs

DISONANTNOST

Opet je jesen
opet oluk poprima
ulogu očnih kapaka
opet sve osećam
ali
nikako da shvatim
zašto i život ne luta utabanim smerovima

Zašto?

kamin(n)gs

NIJE VAM ŽAO ŽIVOTA?

Jedan prolazi i zastaje

Drugi me gleda, a ide dalje
Trećega ima; sem njega - nikoga

Svet je svet

Mali
veliki
raznobojan
mrk

Još uvek sedim; očekujem ČOVEKA

neka me digne
prikači o perlu
sa dragim i ljupkim kamenčićima

Zaplakaće kada
i ja sva od
blata

postanem iskra
zlatasta
titrava

nadasve posebna, nebeska vodilja!

kamin(n)gs

BESMISAO

PRIČI KRAJA NEMA

Pričali su o razlozima
laganog leta
života kroz
život

Dodali su primedbu
kako je možda
to bolje
ubrzanije

Usledio je niz
drugačijih
smelijih
sasvim

Neko je zatražio
predah
Svi su ga prihvatili
ćutke

A šta biste
odgovorili
mrtvacu?

On ih gleda i čudi se
što tako dugo
niko ne pominje
život.

Sam je nastavio ali nikome nije bilo jasno
zašto iz grobnice izniče vrba?

To ih je navelo na detaljnu analizu
sleta
vrabaca
i kljucanje
rasutog
semenja.

Razgovoru nema kraja, niti će ga biti.
Dalje?

kamin(n)gs

IZAZOV

Lupili su vratima
prozore slomili
stolice bacili
i lampu su razneli

još uvek ne smem ni nos promoliti

tresem se
bledim
krvarim
modrim

srce mi bije
u ritmu rapsodije

kišnog
odraza
pesničkog
transa

kamin(n)gs

PESMA O PESMI

Često razmišljam
šta bi se desilo kada bih skočila
sa zadnjeg sprata, najviše zgrade,
najvećeg grada...

Znam... znam... puno toga ne znam

Krvlju bih pisala o inspiracijama
koje se javljaju
ni od kuda
ničega
ali
smeju se

za plač su bez milosti

lude lude lude

zato

ćutim, pišem, gledam nebo

Mesec
Mesec
Mesec
okačen o grudi

kamin(n)gs

RADOST TRAGEDIJE

Izvadila sam veliku kost iz grla
i bacila je psima
Njuše
osmatraju
zakopavaju
po unutrašnjem osećaju

Sada mi je lakše
vidno sam i sama olakšala
za težinu kosti
i sudbinu njene srži
ali psi...

Umorno grebu zemlju
civile
i daju mi repom znak
da su počistili trag
mog
zločina iz milosti

Tako sam lagana da me vetar nosi i postavlja na granu
visim ja
visi list
ostatak vremena
pada
preko groba srži i kosti
psi civile nad svime
dok život smišlja scenu tragedije od radosti
nečuveno
nečuveno

kamin(n)gs

PRIMA FACIE

Rodila sam se
hiljadu devetsto šezdest i druge godine
vrelog letnjeg
povečerja

Kako to da se sećam nečega
kada nisam
čitala
ni pisala?
Kako?

Sada je dve hiljade trinaesta -
jesn – zima - mraz

govorim i pišem
emotivno - drsko
ljubazno
prozaično

ali godina smrti!
Eh,
otkriva se dijalogom POETIKE
Leo
Ja

još uvek je nema!

Jesam čudo Univerzuma!

kamin(n)gs

SAŽETO O SUŠTINI SVETA

Pažljivo posmatraj svet oko sebe.
Ne diši,
Ne mrdaj,
Ne misli ni na šta,
Hej, da ti štogod ne uleti,
pazi!
Ne ispod kapaka!
Ne!

Pa ko posmatra svet očima?
One su prevara
kao ogledala
- liče na to na pred čime su
a nisu ni delić suštine njegove..

Posmatraj svet
vrlo
obazrivo

Ti,
vekovno ognjište tame,
praznine!

Zapali, da, sve oko sebe
i raduj se
raduj!

Plamen je stihija svake sudbine!

E,
do srži sveta
tako se dopire.

Upravo!
Veruj!

Dogoreh, a žar moje pažljive namere oploduje raj vasioni!

Nastavi,
nastavi,
temeljito posmatraj prah oko mene!

kamin(n)gs

PONOĆNI GONG

"Jedna grana, odgurnuta od ostalog granja,
skočila je,
savila se,
naprsila
i
pala.

Oblaci su posmatrali
a nisu ni zaplakali!

Ne razumem jesen,
ni ona mene ne razume!

Što me onda oplakuje?
Zbog koplja bora posred ljubičastog oka?"

(iz dnevnika lude iste krvne grupe)

kamin(n)gs

NADA

Svakoga dana sprema stvari
za put
za put
i opet ih raspakuje,
jer se put
odroni
kao očekivanje
da

iza ugla
nema utvare
kopije
života
koji se
stalno priprema za
put
u

neki drugi,
ona stvarno
misli,
bolji.

Ne bacaj stvari,
sebe baci;
ova rupa ima nade za očajnike!

Diogene, crna?

kamin(n)gs

INSPIRACIJA

Bio je pesnik
izuzetan!
Svi znaju za njega,
pominju ga -
ali ne kao pesnika!
Ne!
Zaboravio je čemu služi
prekidač,
čemu okidač,
tamni uzdah inspiracije -
izgovorio je oba

I zrno,
lampa,
on, i proza
jasno ispisuju - zaborava nema.

Kraj groba stoji kamen, na kamenu pisac;
ne da bi pisao!
Ne!
Tišinu, mir, idilu
prekinu im

oroz

kamin(n)gs

OBRAČUN

Čekam nešto uporno;

ne odustajem od čekanja;
ne buni me jednoličje -

možda odmah, moguće kasnije

Tokom ovih događaja,

sat gleda u mene:
"nisi normalna!
Smrt dolazi bez najave!"

I to znam,
ali
život ne naslućuje!

Čekam ono :

tren
dva, tri,
dalje
dalje
još...

kamin(n)gs

POEMA

PRIJATELJU

1.

Šta mi treba osim
par sitnica:
života
i
besmrtnosti?

2.

Kunem se u nebo i podzemlje -
apsolutno - ništa.

3.

Gledam NA žvot sa čuđenjem

Zašto on

uopšte

ne gleda

U

mene?

4.

Varam se, varam.

Gleda,

ali zna da nisam jednostruka;

radije se usmerava na onu

alternativnu.

5.

Dok objašnjavam kako je sve jednostavno,
sastavljeno od najbeznačajnijih stvari,
u glavi mi se vrti milion trauma.

Um je ona najubrzanija.

Mislim da bi trebalo prekratiti muku
makar jednom vrlo krupnom, stvari -
omnia tea?

6.

Pisala sam od jutra do sutra

i

šta sam postigla?

7.

Evo, evo, reći ću vam:
SVE!

Bejah živa,
a postala besmrtna:

8.

Zamislite i oslušnite:

ružičastoplava

usijanohladna

samo svoja

i

svačija

mlečnosrećna

na sve četiri razlivena

kap do kapi

kap

BESMRTNA

1.

Ako toliko godina
nisam učinila ništa protiv
presude na bol,

zaboraviću da postojim
a iz tela presaditi

srećnu nadu
osuđeniku broj 2
koji se buni i traži pomilovanje

2.

Pitaju me
"zašto?"
Smejam se i
plačem.

Ne zbog kajanja,
ne;
teško je objasniti...
zato ne objašnjavam -
mislim.

3.

Kružim,
kružim,
od vrbe do lala

4.

Dan je prekratak,
noći nema.

Vraćam se danu,
a

noć neka odluči
kada će stići.

I to čekam,

nenaučena na pobunu.

5.

Ako toliko godina
nisam učinila ništa protiv
presude na bol,
napisala sam dnevnik
šta je trebalo
učiniti...

(kako to da nisam razumela sebe?)

6.

Vetar se ne čuje,
ni trava ne priča.

Dakle, tu je,
lagano raskopajte
i
čitajte.

7.

Eto noći,
čita s vama -
ne mudruje.

Drago mi je,
drago.

8.

Sad
pažljivo slušam...

Da, da, da,
trebalo je,
jeste,
DA!

9.

Ne zahvaljujte mi,
molila bih!

Ta sreća i nada u meni
nije bila moja,
već,
korena vrbe
koji je i stabla lalama
gotinama kidao.

Zato nasmejana plačem.

10.

Uzmite sve!
Trebaće vam,
hoće;

11.

Mislim da je to na kraju dnevnika tamno podvučeno.
(a lično,
ništa mi nije bilo jasno, ništa
Kome?)

12.

Uzмите sve! I od nade, i od sreće
više!

Uzмите mene!

JA SAM...

VEČNOST

Ma šta da pomislim
postanem deo
toga.
Zato me i ne vidite -

sjajnija od Siriusa,
tamnija od Crne rupe -

sitna pora svoga tkiva,
vasiona bezbroj tela,

kô misao,
kao zvezda,
stalni kraj gde kraja nema
umna plazma nebotoka

To sam bila
i opet ću,
i opet -
dugovečna tajna.

ELEGIJA

Olujna tišina
erupcija misli
na mentalnom bojnopolju
"ja" i alterja
histerija zvučnog zida
ušla je u lični boj

Ćutke sam se unela u bojni poklič
postrojila reči za opštu paljbu
izdah naređenje (pesmama?)
okrenuh se sebi (pod zvezdama?)
i
tek tada sam shvatila
da sam

ni
ko ko
pokušava biti "ja"
osenčena elegija

drugo ime ništa
vi
la

PISAC

"Morbidna si,
pišeš tako crno;
smrt ti je bitna
inspiracija"
jeste, jeste, da,
a kada umrem,
o čemu ću pisati?

U kući kraj moje neko plače...
ili kiša šušti?
možda sneg rominja?
Svi slušamo - samo jedan spava.

DRUŠTVENA SAMOTNOST

Ako sam sama,
nisam usamljena
Ako sam usamljena,
nisam sama

Duša peva kad sam sama
u samoći - mir,
u miru je život,
u životu drugi

za one koji mira nemaju

LETO, 1980.

Pitao je:

"Tu si samo zato što je
moja majka umrla?"

"Ne, ne, ne, šta ti je?"

Tu sam zato što je toplo
zato što si to što jesi,
i što imam vremena
za sakupljanje dramaturških
inspiracija,

ne zbog tvoje majke,
ne....

Pružio je glavu klupi i
zaspao kao sova.
Sedim na toj istoj klupi i pitam se
"Da li si se tada prvi puta
susrela sa smrću?"

Grana iznad nje je pukla
kô moj vid na oba oka

"Treći put sam ugledala kako gnezdo pada -
sakupljala, milovala,
dok nisam konačno,
- neka vrsta bolnog osećaja

umrla i sama,

Ništa više ne pita... ali gnezdo opet pada

GORE, GORE

Sneg mi pada
Sunce - isto
sve je bilo
pripoveda se

Ja ne padam
ne zalazim
pružam ruku oblaku
on mi se osmehuje
i posipa blagim injem

Od te sreće
sva uzlećem
ne bih li ga
obgrlila

i on mene grli

kao majka
kao slika
kao senka
nemo - nemog
sporazu-
meva-
nja

tiho
tiše
leti sneg
on to čini najtiše

Sunce ćuti i po-
smatra
neko sr-

NOĆ

Šta je život?

Noć, noć

Kiša

Mraz

Na kraju je

Sunce

Osvetljava pupoljak što

Ni iz čega

Niče

po-

novo

i

ponovo

kao svetla

N

O

Ć

noć noć noć pa noć

kamin(n)gs

ODUVEK TO

Skinula sam kaput (kao što je red)

Skinula sam košulju

majicu

i

drugu

Sada skidam kožu

pokožicu

mišić

Do kostiju sam stigla

Bacam pogled iza

- on mi je najdraži

ali -

gomili ga dodajem

Nema izvinjenja

nema ni žalosti

Preki sam sudija

nepotrebnoj milosti

Vrlo!

TEMA PESME

Mogla bih vam napisati
roman

preduboki
preopširni
i previše
težak

To bih mogla
ali
neću

Jedna reč je
nada,
samo jedna
beskraj

ta reč je
tvoja,

SMRTI

kamin(n)gs

MIRNA

Ležim

ležim

ležim

mirno je i svetlo.

Uspavljuje me: ćuti

ćuti

ćuti

ćutim

Preko otisaka peta - mirno svetli glava

kamin(n)gs

KO?

Tajna se sakrila.
Kako je moguće?
A slepi miš?
Ne vidi ništa, ne?
Mislim,
mislim,
mada,
nisam baš pametna.
Glava mi puca od
odgovora bez pitanja.
Pobegla sam
daleko i previše
da bi me
"gde je? gde je? gde?"
navelo da polomim
kavez rebarni
i izvučem
tajnu,
ili miša,
ma sebe najbolje
sebe
seee !
Središtem ovih dešavanja
vlada
T I Š I N A.
Što srce skače, što lomi kopita?
Zaludnost nadanja
postaje tajna
nad
skrovitimi slepim tajnama.

kamin(n)gs

NOKTURNO

BEZIZRAŽAJNOST BOLA

"Boli me nešto."

"Šta?"

"Nešto me boli?"

"Reci mi, slušam."

Okreće glavu,
ponavlja.

Smirujem je:

"I mene boli.."

Ne čuje ništa,

ko zna koji put
izgovara
isto.

Otvorim prozor
pogledam nebo
nebo mi uzvрати

naj
bezizražajni
jim
pogledom.

Priđem joj bliže
pružim ruku za pozdrav
zaplačem,
kleknem:
"Stvarno me boli
mnogo!

kamin(n)gs

NOĆNA PESMA

Budi me vrisak,
krevet poskakuje,
oluja leti iz
ključaonice.

Oblačim se,
ustajem,
gledam na
jastuk -

on glavu ne da,
a oči neće
iz glave
meni.

Ako,
ako...
Jurim i vrištim,

ni sloga za saosećaj

nemam!

kamin(n)gs

OPOMENA

Deca, deca, deca
u novom dobu
u kome dece nema,

Mesec peva tugovanku

"Sunce,
svaki zrak je suza!
Pomodri,
zađi,
mojim se srpom probodi"

Dece nema,
samo
nekoliko uspomena
koje samoća povezuje
u
"ne pali nam sveću,

mama..."

kamin(n)gs

DUGA BEDA

Molio je za tišinu.
Zaključila sam to
po skoku obrva
i uzdasima.

Začutala sam i ja:
godinu,
dve,
XY na kvadrat.

Molio je za tišinu
tako moćno
da mi je i kvazi reč
uvela pa skliznula niz pod.

Molila sam za tišinu
svoje molbe i
pitanja: da l' je lud
ili će poludeti?
Nemi i začuđeni,
sudaramo se i danas
Niko više ne moli:
koga?
za šta?

Naređenje je "Umri"
molbo,
molioče,
(samo krik moli za rafal sleva -
RAZVRATNIČE!

kamin(n)gs

PROLAZ

Svi su budni
Svi pričaju
Gledaju visoko, daleko

Stojim pored
Ćutim, ćutim

Dan prolazi
Prolaze oni

Progovaram nešto
 jer
prolazim i ja.

Mislila sam da
 prolaza nema.

Ima! Venera!

kamin(n)gs

KAPA, ŠAL, KAPUT, PERO

Pognutih glava,
kroz maglu jure
ljudi,
žene,
deca
i vrane

Sećam se godine prošloga veka:
i vetra,
mraka,
i stranputice.

Gledala sam stari natpis:
"optimistima
ulaz
zabranjen!
Stan!"

Slegla sam ramenima
(bilo je hladno kao i sada)
šta sam mogla? Ništa.

Bez kape, šala, pera i kaputa
ušla sam, ušla...

S druge strane natpisa
kriktao je isti:

"Uspomeni izlaz okovan u crno!"

Uzdignute glave -
vrana
kljuca
grudi.

kamina(n)gs

MÊNE

Čitala sam, pisala,
dojila i
sahranjivala

Sve to -
iz ljubavi
prema odanome
Suncu.

Ono se rađa
i sa osmehom,
sasvim mirno,
pada.

Ne shvatam ništa,
ali,
iz ljubavi prema
njemu vernoj
Luni,
moram.

Život opisuje, sahranjuje
mene

kamin(n)gs

ISTROŠENOST

Pričali smo ono
o čemu
 reč
ne progovara
 niko

Ni mi nismo
reč,
izveli smo
 dramu -

previše široku,
 nabujalu,
 tamnu..

Prelili i oblik uma
od
kamena
Sa dna toka niče
 apsurd
da procveta nova drama.

Zavesa leluja kao noć, kao bol,

nad
ludakom
košulja

Ponovo i ponovo, kao...

kamin(n)gs

STVARALAŠTVO

MAŠTA

Jutros mi je stiglo pismo.

Pisma još uvek odleću i sleću?

Bacam pogled okolo -
stara kuća,
kaldrma,
jelka, koren, zemlja.

Bacam drugi, strujnji:

nebo
nebo
voda

U ruci mi je nešto što liči na pismo iz dvadesetog veka,

ipak,
nije,
nije.

To je splet linija
koji se glasno
odmotava

Sećanje je prečitko i dugo,
gužvam ga i bacam,
a te pruge,
pruge...
ulaze u kovertu
i opet stižu na pogrešnu adresu.
Ne - Ja , Ja

kamin(n)gs

SUOČAVANJE SA SOBOM!

Zatvorenim očima ukazuje se prostranstvo
tako široko
i duboko
da ga ničim ne bih mogla predstaviti.

Kada bih i pokušala (znam da hoću - moram!)
uprkos onemogućenom delovanju svakoga čula,
pala bih iz ravnoteže;

ono bi me odviklo do samog dna poimanja.

Šta bih radila na kraju naznačenog dna umnoženih prostora?

Slepa, nema i nepostojeća,
bila bih mu samo čep
(za prolaz u novi, dublji, raznovrsniji).

Pokušaću čepu da otvorim oči,
mada, žalim, žalim...

Kako sagledati dimenzije prostranstva
smeštenog u dubini vida
iza kapaka bez
zenica?
Zatvaram oči i suočavam se sa podrhtavanjem tla
ispod
eksplozivnih beonjača...
Znači, nema nam kajanja - predstavljanje prostranst(a)va
otpočinjem
sada!

kamin(n)gs

MISAO, O...

Mislina pratim misli
nepoznatoga
pisca.
Priznajem.
nisam uplašena,
ali začuđena... jesam, jesam,
puno...

Jedna mu je pobegla
odmah,
druga je postavila čežnju
kô barikadu,
treća i četvrta
bile su u sukobu sa desetom, stotom...

Nisam uplašena,
ali
gde su moje
uplakane,
pišče?

Pišče? Piščeeee!!!!

kamin(n)gs

PSIHOANALIZA

Izgovorim glas i razlegne se
eho.

Zapravo,
ne izgovorim ja ništa;
slučajni uzdah je dovoljan da
otpočne duga melodija.

Nekad je aritmična,
poput dirigenta u grudima.
Nekad je veoma skladana,
e, ta je i upozoravajuća:
kako podneti usklađenost bez orijentacije?

Ko je sluša, zaplače i baci cveće.

Ne pristajem na tako ujednačen eho
iskazivanja delirijuma.

Da li Tutankamon uživa u tihom vetru na svom ramenu?

A Partenon, pčela, mrav,
a list ruže -

u tihom hodu paukâ?

Ni meni ne prija,
zato ćutim dok pojačavam snagu
lirskodramskih rapsodija
do najudaljenijih
galaksija.

Kad odjekne najsnažnije
biću spremna za

...

da...

upravo

za

TO....

kamin(n)gs

SAMOSPOZNAJA

Nešto mi se učinilo.
Neko je već ovde bio.
Slušam, slušam i osmatram;
delom sebe naslućujem,

Druga strana osećaja mora biti
slutnja,
shvatam
shvatam -
oseća mi celo telo,
a ne samo jedan deo,
ne,
nije moguće!

Nešto se odigrava
u
i ispod,
pored mene,
nešto vredno svake pažnje...

Molim oči "ne kvasite pogled slani",
molim prste za primirje,
molim sebe da me primi;
zajedno smo
neko
nešto;
sve će biti razjašnjeno...

Odgovaram:
"ne verujem ni u koga,
niti čemu,
osim da je postojala nekad davno

ona draga,
meni bliska, pokopana, istrulela,
tužnooka, mama,
JAaaaaa"

kamin(n)gs

MUZA

Sada će dvanaest.
Preciznije?
Pola noći ili
u pô svetla?

Nisam sigurna, nisam...
"Kako nisi?" pita oko
Šta da odgovorim
kad to čulo ne koristim dugo,
dûgo?

"Otvori me,
vidi!"
"Oprosti, oprosti...,
ne umem, ne mogu ..."

Ja se vrtim oko sebe kao Zemlja oko Sunca,
i ponavljam isto ono što planeta letu zvezda -

Gotovo je, gotovo...
počinjemo nanovo...
O
V
O

kamin(n)gs

RAZGOVOR

Pričali smo o Kafki.
Dostojevskom,
Kamju,
Džojisu...

Uobičajeno.
To je naša
svakodnevna
umna flora....

Zatim sam
začutala
ja,
pa
moi
a
razlegla se
dvoglasna i
otvorenih
krvnih žila

psihodelična poetika

SEĆANJE

SEĆANJE

Zamišljeno gleda

Ćuti,

diše,

ćuti,

Napiše red,

Okreće se :

"Sećam se

godine..."

Dobacuje pogled,

Sebe preko pogleda,

Preko sebe krik

Tihog

daha

pis

ka

ra

la

kamin(n)gs

SEĆANJE 2

Dani
dolaze i beže
Ptice
odleću i sleću
Sećanja?
Zaboraviti sebe
n e ć e

Zrno zemlje pada
na grumen
glave
s v e t a

Vasiono?

kamin(n)gs

SEĆANJE 3

Jedna ruka mi leži na čelu,
druga je
u
magli!

Otkuda toliko boja?

Otkudaja?

Odakle predosećaj
do

P R E D O S E Ć A J A ?

kamin(n)gs

SEĆANJA 4

Osećam da me ima
u svim dešavanjima
u kojima je moja
zamisao
postojanja..

Taj skup misli i prisut-
nosti
silazi do korena
i penje se
do
vr-
ha
gra-
na.

Sve sam otkrila
kad sam
zažmurila,
pa
otvorila
treće oko.

Treba naglasiti:
kada ovo sažimanje
naiđe na bodlju,
sećanje će
pas-
ti
do-
le

kao
seme,
kao
nada,
predati dešavanjima
tek iznikla nepostojanja

Osećam da postojim,
ali
da se sa podvučenim
treba saživeti
uoči smrti

pre
ne...
nadam se...

kamin(n)gs

POETIKA KRATKE PRIČE

EVO PRIČE U ORIGINALU

Pisao je naslov kratke priče tako sporo
(zbog umora od upornog ponavljanja jednoličnosti dana)
pa ga je, pred svitanje, zaboravio i nastavio sa najkraćom
kratkom pričom
(a šta više o besmislu, šta?)
dok nije pao i on, olovka, i vera u ma kakav vid
stvarnog postojanja.

Evo priče
u
originalu:

Pisao je naslov kratke priče tako sporo
(zbog umora od upornog ponavljanja jednoličnosti dana)
pa ga je, pred svitanje, zaboravio i nastavio sa najkraćom
kratkom pričom
(a šta više o besmislu, šta?)
dok nije pao i on, olovka, i vera u ma kakav vid
stvarnog postojanja.

U ZNAK ZAHVALNOSTI

Drag mi je sused, učitelj u penziji, i njegova žena, i prijateljica na kraju trga, i železničar blizu parka.

Dakle, dragi su mi svi ovi divni ljudi na pragu stote godine života. Uopšte ne izgledaju tako; smeju se, ne koriste naočari, hodaju bez štapa. Oduševim se kad ih vidim, kada me pozdrave "Kako si, kako, dete?"

Stalno mi je na pameti isto pitanje: hoće li iko od njihovih rođaka zaplakati kada umru (a već su im i grobna mesta platili - na rate)?

Ako zaplaču, to će biti plač nad vlastitim životom. Zavideće i moliti se da ih, bar po dugovečnosti, naslede.

Ja ću se srdačno nasmejati, najglasnije no ikada: čuće me i pridružiti se veselom pogledu na: "što sam, ko sam? Samo sanjar koji mre da bi nastavio san pod sasušenom korom dana, (jer on diše i razlistava novi)"

Hvala na jedinstvenim primerima stvarnosti imaginacije egzistencijalizma, hvala!

POSVETA

Svega se plašio:

i mraka,

i svetla,

zvuka,

tišine.

O svemu je mislio kao o zadnjoj

nerazjašnjenj

temi zle kobi.

Glava mu je bila horor scena.

Tada se desilo nešto iznenadno -

Umro je stvarno!

Lagano, bez grca, najopuštenije.

"Takva je smrt, smrti?"

Takva.

SUDBINA

Pazila sam da ne zgazim mrava,
(zgazila sam)
Sela sam na kamen, razgledala
(zgaženoga)

Kako proći ovom stazom,
a ne
ubijati stopalima?

Nemoguće. Ne.
Sedeću gde sedim,
moliti za oproštaj
i pokopati uz ritual

Kada padne noć,
ja cu pasti od umora,

a sutra,

moliti se bogu mrava
za sve brze u
ranama, žilama,
(otrujte me, ugušite!)
i hiljade pogaženih mojim mrtvim
plećima
(nije sve u stopalima!)

Hej, bog se već smeje glasno
"Tako nam je suđeno,
izjavljujem,
eto,
tako"

BESKONACNOST

Ćutao je, ćutao...
dok jednoga trenutka,
nije odlucio da
progovori.

Te reći,
imale su izuzetno snažan uticaj
na sve:
Mesec se prepolovio,
Zemlja zadrhtala,
čavke propale u ćuđenja,
a ja?

Odbila sam pamćenje retorike
obrva i donje usne.
To je preuzela neka,
gromom prikovana,
duša
(srce?
inspiracija?
možda, možda, nisam znala)

Mada se ni pokretima vazduha
tokom uzdisanja
nije odavala,

kad je umirala,
shvatila sam da je duša,

posred beskrvnoga srca,
bila
Moja

TESTAMENT

Bio je sam.
Kao mlađi, imao je rođake.
Kad je ostario, hleba... vode.

Kuća je popucala,
telo lepršalo kroz otvore.
Nije bolovao ni od čega,
sem, od pustinjske lepote magle.

Došao je i taj dan.
Preminuo je.

Pronađen je dve nedelje kasnije.
Lekari su mu rasklopili udove:
"evo leša za čas anatomije,
ipak, širite i dalje apele."

Presvlačeći ga pod maskama,
iz džepa mu se rasuo pesak Sahare:

"Ja, Faraon, gospodar tišine,
po zakonu, naređujem ovaj

Testament:

Lekari, rođaci, pridružite se -
kroz tren ste na samrti, ne?

OTKRIĆE

Bila sam zatečena i
zbunjena.
Najednom su počeli sa
objašnjenjima

Hvala svima!

Nakon sto godina
razmišljanja,
zaspala sam
kao beba.

I nebo,
i zemlja
došli su do implicitnih zaključaka
Razlog mog rođenja
jeste

lapsus Buda

OSVETA

Silazim u rudnik jer pokupiti moram
sve što je ostalo od moga bića:

i smrvljeni pogled,
uzdahe bez krila,
i slamnate kosti,
da, prah mijelina.

Raskopavati pesme
ja više ne smem.
Zbogom,
zbogom,
zbohom,
kasno je sad,
zbogom.

Pesma je podigla
moj odbačeni pijuk
i zarilaga tu,
i tu,
i
tu.

Iz vena plače mastilo,
a ti pišeš,
Budo?

DUG PUT

Ušla sam u prazan bus,
sela i priljubila glavu uz
prozor.

Na prvoj stanici,
sišli su putnici za
putnikom.

Na sledećoj,
niko nije ušao.

Mislim na četvrtoj,
događaj je zamaglio staklo
pa sam se obratila
vozaču,
kondukteru
i sebi, lično

"Za koliko ćemo stići do kraja ovog, jadom pokrenutog, sna?"

STVARNOST

Onda kad je
umrla,
pričali su da je
živela.

Iz oblaka se razleže
duga njenog osmeha

BEZ TEKSTA

Pticâ,
I nadâ,
Vetra,
I kamenolomâ,

Početka tuge onih
Doživljaja
I otisaka ovih
Emocija

.....Nema

Tek,
Običan
Kraj bez pepela

Pretvara se u dim iznad vremena

OPIS

Vidim kako prolazi
dan
Vidim kako mu prilazi
drugi
Sve dobro opažam
A
Nije mi jasno
Čemu?

NAPOLJU

Kao da je zadnji čin
Na sceni,
Iz sveta je izbacila
Sebe

Neko je prekrilo usta
Rosom,
Neko je senkom sakrio
Oko

A njoj su prišli prsti i čelo,
Dotakli tlo
Gde je ležala
Zgažena pesma

O životu, smrti i večitoj sreći
Negde daleko!

TO SAM

Znam da sam niko.
Još i više od sveg toga -
apso
lut
no,

BAŠ
sam -
ništa!

Nije bitno kakva,
važno,
ja sam
Ja.

U vremenu i prostoru,
beskrajna sam
lična
magla.

UBOD U SVET

Devojka je plakala
I ljudi u sivom
Isto

Nešto se dogodilo,

Nešto, Nešto. Nešto.

Od groba i bola,
Dublje.

Prelistavam novine
Evo članka o cvetu i medu.
Cepam list,
Lepim ga na grudi

Na njima je da odluče,
Hoću li preživeti
Drugu stranu
civilizacije

"Mladić je PREMINUO zbog uboda
U venu,
Uboda u mišić,
Uboda u dah"

Čini vam se ako mislite da jesam.
Nisam.

ČUVAR

Širom otvorenih očiju
gledam sebe
kako
žmurim.

Ne dam, moći, da odleti
mea Ars
bez opšte
Smrti .

MAJKA

Majka je verovala
da bog
postoji

I bog je verovao
da majke
ima

Pronašla sam rupu
u
vremenu

Ko zaklanja prolaz strahovima,
mama?

REČ

Reči nadžive i usta koja misle da su ih već progutala.

Bacam ih
zatrpavam
a
one
skoče
kao
glasni
epitaf
na
mene

PRAZNA STOLICA

U sumraku sam
pred
ogledalom

češljam sliku koju vidim

ona mi se smeje,
dvolično umiljava

dobacuje i
pramen kroz
pletenicu
pa dva oka,
preko svake usne

dugo sedim
i pitam se

ko to češlja one uspomene?

MRAK

Pisala je roman
o svom putu
oko Sunca?
Šta bi drugo?
Šta?

Drhtala je
jer je znala

da
mu
kraja

nigde nema.

Podigla je
ruku,
digla je i drugu

pa bacila tačku

na poglavlje
od lima.

Mrak.

PESNIČKA MELANHOLIJA

Bilo joj je svega dosta.
Čak i onog bez čega bi
morala da
prizna javno :

"jesam,
ja sam
ista ona dugovečna bučna alga."

Šta se dešava to pesnicima
kad
prestanu sa
koještarijama?

Ništa.
Padnu negde
i ućute
kao
jama pre
erupcije.

"Stvarno mi je dosta sveta",

slete grom,
melanholično.

FUSNOTA

RASPLET

Nije znala koliko je sati
nije osećala ruke ni poglede,
Strah je pokucao na zvezdu
u podzemlju:

"Ne brini, ne brini,
umrećeš,
najdraža"

USAMLJENIK

"Zbogom."

"Zbogom."

"Zbogom."

"Zbogom."

"Svako dobro,
đavoli".

"Drago nam je,
mrtvi snu..

BLEDA KRV

Starac se nasmejao,
podigao prst do čela,
spustio ga,
razvukao usne

do
zapada.

Deca su ga videla.
Deca su se smejala.

Starac je pratio senku senku.
Senke su uzvraćale radosno.

Blagi pucanj,
bleda krv.

Jedno je dete pustilo bradu,
po čelu je dlakama pisalo:

"Živote, živote, i smrt ti se smeje,
čuješ, gluvi?"

Da.

KOSMIČKI PLES

Pružio je nogu
Pružio je drugu
Pružila sam poru
Pružila mu venu
Svečani valcer da capo al fine
Gracilni ples

Mrava i
mene

BOL

Ne shvatam da sam stvarna.

Ne mislim sa sam druga.

Ne tvrdim da sam zrela.

Ne slutim da me nema

Otkuda moj pogled - lednik na tim zvezdama?

Da, smrti? Da.

Pisaću, da,

hoću.

Kljunom

posred

daha -

VRANA

OBEĆANJE

Napisaću nešto važno,
nešto izuzetno,
neponovljivo.

Napisaću, obećavam svima,
onda kad se budem,

(ovo je bez sentimenta)
rodila iznova.

GROM

Sporo sviće,
sporo tamni
dan
što se ljujuška na splavu vena
i spleta krhkih doživljaja

iznenadni udar groma
diše ispod sidra.

SAN ŽIVE RANE

Sanjala sam
kako pijem čistu vodu.

Sanjala sam
kako voda krpi žive rane.

Sanjala sam
kako rana puca i preplavljuje i mene..

Kada padam,
zašto uvek pomislim da sam samo sanjala?
Zašto?

NISAM SIGURNA

Rekli su mi
"Dobar dan."

Uzvratila sam.

Rekli su mi:
"Laku noć."

I ovo sam, takođe.

Ali,
ko mi je to rekao?

Kako biti siguran da pamćenja ima
kad je tama pojela
i povod, srž, i njega?

LEDENA PESMA

Ledeni zimski lažljivi
vetar,
ledena kuća,
ledeni prst.

Ispod magle -
srce
od
leda

puca i moli
potop
za krv.

PRATILAC

Voliš pesme?

Da, da, da.

Moje?

Da.

Pišem, pišem.

Još koliko?

O, još mnogo!

Hajde, brže...

Žuriš negde?

Po navici, svuda, svuda.

Sačekaj me.

Tu sam, tu.

Lezi tamo, odmori se.

Gledam tebe kako radiš,
ne.

Neprestano, opsesivno.

Svemu dođe, kad - tad, kraj.

Misliš?

Poezija nema kraja.

I meni je žao - ima.

Našô si ga? Reci glasno!

(Pssst)

Sklopi stranu, sklopi kapke,
poljubi me.

Oh,

takva ljubav,
hvala ti,
Smr
ti,
hva
la.

ZADNJI ČIN DRAME

Zavesa dole,
glumac na podu,
svetlost je uzdah.

A publika?

Sve scene njenog srca
klize niz daske
i
poniru dublje.

Ničega nema,
s e m
pepela
iz koga
raste

tuga.

JEDNOG DANA...

Pišeš, pišeš,
znojav sanjaš
da ćeš
napisati
nešto stvarno.

Nešto mudro,
grandiozno.

Digni glavu i
pogledaj:

zlatna slova lete nebom.

Osmehni se,
imaš dara,
potpiši se
vedro, vedro.

Tačka čeka,
iz prikrajka:

"Setimo se pesnika".

PONOĆNO SVETLO

Ova je bašta prekrasna -
cvet do cveta
mahne i
skriva se.

Čuvaću je neumorno -
dok i iz mene
ne nikne
korenje

večno, visoko, kraj Danice.

KOMEMORACIJA MLADOSTI

Kako sam rasla,
bivala sam manja i
tamnija.

Ne čitajte Dostojevskog,
ni Kafku,
Kamija

ako vam je srce brže od
Magnuma
forty – four.

Jesenjin dugo objašnjava
zašto je Marina

u zrnju
peska
-
tačka.

OTISAK VEČNOSTI

Glas pesnika,
nikom znano otkud,
nikom znano kad,
peva poput groma

Njime spalih nadu
da me igde ima.

"Koji je to pesnik?"
Nikog niko pita.

Prepušten je ehu
kamene tišine

dole
is
pod
pe
pe
la.

"Tvoj sam, tvoj"
otisak veka
tinja!

KRATKE PRIČE

JAMAIS

Dao mi je adresu.

Dopisivali smo se.

Duhovito je ispravljao moje gramatičke greške. Bila sam na početku studija francuskog u Beogradu, a on je živeo u, ahhhh, Parizu.

Upoznali smo se na kraju puta Julijski Alpi - Istra davne hiljadu devetstotina sededamdeset i devete... je pense... peut, cependant, pas... Ja - hipik bez prebijene pare; on - vegan sa groždem za gladne.

Voleli smo život, muziku i mir.

U zadnjoj je koverti bilo uredno izrezano srce od roze celofana - pomen na bajku:

"Tu viendras, n'est pas?"

Oh, si, si; ne m'oublie pas.

Jamais."

Jamais

Plus jamais cela...

SAMA SA SOBOM

Bolela me je glava od galame, koraka i ruku na ramenu ili u ruci.

Povukla sam se u sebe. Divnog li prostranstva, toliko mesta za odmor. Uživala sam u dragocenom otkriću.

Kada sam legla, s namerom da odspavam, osetila sam nešto čudno ispod glave. Pružila sam prste da opipam, a oni nestadoše! Misao sam poslala u izvidnicu, i ona se nije vratila! Za pogled sam se uplašila; nisam ga nigde puštala.

Žao mi je, možda je trebalo.

Kako sam mu se obratila, on se zaledio od straha!
Glava me ne boli više, jer je otpala i otkotrljala se nepreglednim prostranstvima.

Gde sam ja kada ovde ničeg, baš ničeg, ničeg nema?

PRONAĐENO

Tražim nešto i pronađem; ne to, možda nešto sasvim izdvojeno iz sfere mog interesovanja, možda, ali nađem.

Usrećim se, nasmejem pa poskočim ili... dođem do očajna probodenog gromom nežnoplavog neba

Na kraju krajeva,

ovo je segment svakoga života.

Segmet.

Svakog.

Tvrdim.

Celina je kraj. Zbogom. Izvucite pouku sami (ja ne mogu zbog...)

"Ne znam na šta ova senka ispod misli, ne znam. Razgovore sa mnom, verovatno, jeste htela, ali na nepoznatom jeziku? U drugoj paraleli? Bez povratka!

To je grom iz... čega, čega, nije valjda???

O, skakućem od radosti! Jeste!!!

Njenog nežnog groba!"

UPOZNAVANJE

Najbitnije mi je da saznam ko sam neposredno nakon buđenja: dok još opipavam oko sebe i dok njušim, ležim, rastežem kapke prema nebu i zemlji.

Tada je pravi trenutak. Šta bi bilo kada bih započela novi život sa nepoznatom JA u sebi? Stalno bismo se svađele, mirile, upoznavale i lagale...

Ovako, jesam TO i pružam ruku svakoj promeni.

Ako i ne pružam, ne bunim se budući da sam je izazvala sama šok terapijom mazoohizma.

U potpisu: BILINGVALNI SADISTA

PISATI NE MOŽE SVAKO

Kako je pisac napisao
najsnažniju
kratku
priču?

Kako? Kako? Kako?

Svoj život je preneo
u samo par reči,
jar za isti broj
minuta,
već je bio
mr-
tav.

Tačka ili uzvičnik?
Pitanje.

PUT DO SLOBODE

Godinama je pripremala municiju za, jedino preostalo i jedino moguće, rešenje na putu do slobode.

Pritajila se, uvukla u šanac daleko od njihove kuće i čekala.

Kada je naslutila njegove korake, ispalila je prvi put.

Kada je začula poznat glas, usledio je drugi pucanj.

On se, pored svega, iz tame približavao nepovređen; kriknula je najglasnije i razlegla se duga paljba.

Šanac se napunio znojem ili krvlju preko koga je on prešao mirno i nastavio nekud dalje.

Municije više nema, ni pištolja, šanca, buke, samo krvav znoj teče iz pregrizene mine.

Zadnja kap je pala na skriveno zrno u džepu preko srca.

KASNO

"Razlika između životinja i ljudi jeste u tome što čovek neprekidno analizira kako, zašto, gde ili s kime treba živeti; onda plače.

Životinja živi i liže vodu kao ranu; isto."

To je pomislio čuveni filozof ugledavši crnu mačku pred kombijem Hitne - kojim su ga vozili do bele postelje da bi mu opipali nadrealni puls i ispisali izvod iz knjige mrtvih (bog ih pita "otkad?")

POSLE PANIKE

Posle čestih pobuna, povreda svog tela i misli onih koji su je nadgledali, primirila se.

Uzdah olakšanja otvorio je prozore. Nešto novo ušlo je, sletelo joj na rame i pomilovalo joj pramen divne, najsvetlije kose.

Uzela je ogledalo, nasmejala se i na njemu crvenim (flomasterom?) ispisala:

"Imala sam lepe oči, stvarno."

Pouka:

čovek se neće ubiti dok je u panici; tek kad ona zauzme položaj nemog posmatrača, proverite da li je prozor na desetom spratu dobro zatvoren....

REČ UBIJA, TATA

Rekao je

"jedi!"

Da, jela sam.

Rekao je

"spavaj!"

I spavala sam.

Kada je rekao

"odgovori čiki: a čija si ti!?"

grob je poskočio

i još uvek tutnji

u akordu molitve svake žive kosti

POTRAGA

Tražim, tražim, tražim; teško je objasniti - šta.
Kada bih prestala sa ponavljanjem ovoga termina
univerzalnomnogoznačnog, svaka vera da me negde ima otišla
bi bestraga.

Otkuda vam na pameti da ja tražim SE?

Razlog komešanja vašeg ontološkog čuđenja i predmeta mog
dugogodišnjeg istraživanja, samo je nužna digresija (na šta?)

Nastavljam:

Tražim, tražim, tražim...

(za dalja objašnjenja, nemam vremena.

PS. Tražiću i njega)

KAJANJA NEMA

Stisni ruku.

Jako je stisni. Najjače što možeš. Tako...

e, toliko jako kao da ti je među prstima nešto što si, u sebi davno, osudio na smrt.

Sada je polako otvaraj. Ne misli ništa, samo otvaraj i posmatraj.

Možeš li opisati šta si ugledao? Možeš li? Smeš li?

Neću te ništa više pitati. Ruka ti je puna pitanja, kao:

Skoro nam je rođendan. Koji, idiote prokleti?

SREĆA

Pitali su me :

"Želiš li... sreću?"

Okrenula sam se i otišla.

Još uvek idem, a oni me prate, traže, šalju poruke, jer ništa im nije jasno. Zapravo, ne interesuje ih da li želim sreću; razmatraju da li krijem nešto mnogo veće od sreće, ili sasvim drugačije, ili nemoguće, ili dolazim sa treće planete...

Otvaram laptop i pišem o sreći;

sasvim običnoj

ili onoj koja hoda ispred mene, kao
jednoj

PLAN OD LEDA

Sve što je planirao, izvršio bi.

U svakom atomu njegovog tela, stoji ispisana namera. Kada spava, san je lista želja koje se ostvaruju kad dan uđe u oči.

Razmišljam o načinu kako se postaje takav.

Posle hiljadu i jedne misli, došla sam do zaključka:

Odustajem,

još sam živa, a njega su ubili jer je ostvario sve što oni nisu.

Greškom, i život je isplanirao.

???

Noć. Tišina.

Mit vlada iz milion zaseda.

Ležim i odmaram kao svetla strana Meseca.

Uskoro ću zaspati; i zvezde, i senke, i trepavice. Sve je drago,
idilično,

osim što je duša opazila nešto i skočila pod
krevet.

KAKO OSEĆAM

Zato što sam bila:

tiha,
mirna,
izdvojena,

uživala sam u iracionalnom.

Racionalno je kružilo oko mene:
zabadalo strele nenajavljeno.

Šta sam mogla,
osim da i dalje budem
povučena,
izdvojena
senke
sebe

i prekrijem plam života od racionalne nepogode.

Marina Adamović
BESMISAO SMISLA

Izdavač

Nova POETIKA
Milentija Popovića 32A/15,
Novi Beograd, BEOGRAD
Telefon:
+381 61 720 62 69

Za izdavača

Milomir Bata Cvetković

Glavni i odgovorni urednik

Lazar Janić

Dizajn

Milomir Bata Cvetković

Tehnički urednik

Lazar Janić

Tiraž neograničen

ONLINEBOOK

novapoetika.com